

Spejdernes Magasin

49. årgang nr. 4

April 1965

Alle ulveførere i korpset kender signaturen »Suhr« under jungletegninger i flokførererbogen, til ulveartikler i korpsets blade og fra idéhæftet »GEB«, og også ulve og spejdere har sikkert stødt på den.

Hvem er da Suhr? I det civile liv hedder hun *Tove Glahn*, er gift med en DC og har to børn. Hun hører ikke til »oldsagerne«s aldersklasse (I ved, det er dem over 40 år, som normalt sidder i bestyrelser og udvalg), men ikke desto mindre er hun medlem af korpsets bestyrelse, og har været det siden 1962. Her er hun

(som alle andre steder) en af de meget aktive, og vi flokførere kunne ikke ønske os ulvearbejdet bedre repræsenteret, for Suhr kender det hele fra grunden.

Hun begyndte som flokass. i 1. Hellig Anders i Slagelse, men flyttede snart efter til Ordrup og var en af de heldige, der oplevede »gamle Baloo«s sidste ulvegiltwell på Store-dam i sommeren 1948. Allerede året efter var Suhr med på primitivt igen, denne gang som yngste instruktør. I over 13 år var Suhr flokfører, og 2. Ordrup voksede til en

VI PRÆSENTERER SUHR

god og stor flok, hvorfra masser af glade ulve rykkede op i troppen. En skønne dag krævede hjemmelivet hende imidlertid helt og fuldt, men hun havde da sin efterfølger parat.

Hendes ulveløse tid blev meget kort. Allerede i 1960 blev hun divisionsassistent for ulvearbejdet i Dyrehave division, da Strix (korpsets tidligere ulveleder) trak sig tilbage. Dette job varetager Suhr endnu — og til alles tilfredshed. På billedet har hun lige holdt nytårstalen ved divisionens parade nytårsdag 65. Så beskeden er hun, at hun hidtil har undgået alle fotografer, så vi blev nødt til at »snupe« hende den kolde dag.

Suhrs energi og organisationsevne er blandet med en god portion sans for humor, og det når alt sammen sin

største udfoldelse, når hun planlægger og leder det tredje af de primitive påskekursus for ulveførere — det på Colleruphus. I dette kursus har Suhr været en inspirerende kraft og primus motor lige fra starten i 1963 — og er det stadig.

Efter en tur i England på kursus i Gilwell Park fik Suhr den tredje perle på sin lædersnøre, og den fine titel af »Assistant Akela Leader«. Det vil sige, at hun nu officielt er medansvarlig for, at uddannelsen af Danmarks flokførere fortsat sker i den rette ånd — hvad hun faktisk allerede i flere år har været uofficielt.

Kirsten, Ermelund.

Fot. Vivian, 2. Ordrup.

I dette nummer:

Forsidebilledet: Skovmænd og primitiv madlavning hører sammen — læs artiklen inde i bladet.

Under spejderhatten	62	Politihunde udi aktion	70
Sære skikke — Påske	63	De trettens råd	74
Vandrerkort og lejrpas	63	Junglonyt	76
Pionerlejr ved Kulso	64	Kim — alvordens lille ven	77
Primitivt — men lækkert	65	Spejderlidende	78
Aprilaktiviteter	68	Ærossiden	79

Sære skikke

- Påske

Giver man sig af med at læse om gamle skikke, vil man — når talen er om påske — finde mange, som i dag er helt glemte.

Skærtorsdag skulle man f. eks. have søbekål til middag, og den var først rigtig god, når den bestod af 9 slags kål. Faldt påsken tidligt på året, kunne det derfor godt være besværligt at efterkomme dette krav. Men de 9 slags skulle findes, — og opskriften lød sådan:

Et græsstrå, et brændenældeblad, et par blade af stikkelsbærbusken, af ribs og solbær, en pileknop og skarntydeblade, — samt naturligvis den uundværlige grønkål, som haverne var fyldte med.

Denne ret skulle hindre, at hekse fik overtaget over menneskene!

Påskeæg ...

Påskelørdag var en travl dag. Den dag frovede man påskeæggene, som ved frokosten næste dag skulle være vigtigste ret. Et til hver var skam ikke nok. Nej, en karl havde krav på ikke mindre end 10 æg, en pige på 8 og vogterdrengen på 6 æg — hårdkogte og farvede! Når æggene var spist, var det vigtigt at knuse skalterne, ellers ville hønen ikke lægge æg i fremtiden.

... og kirkegang

Blandt de skikke, der altid har været en vigtig bestanddel i påskefesten er kirkegangen. Man overså bestemt ikke det centrale i påsken! For — som alle ved: Vi holder jo ikke påske på grund af æg eller søbekål. Påsken var længe den eneste og siden den største kristne fest i årets løb. Vores påske er en fortsættelse af den jødiske påske, selv om indholdet trods alt er et ganske andet. Jødernes påskemåltid, der foregik skærtorsdag aften, indledtes med det yngste barns spørgsmål til faderen:

»Hvorfor er denne aften anderledes end andre aftener?»

Da jøderne drog ud af Ægypten

Til svar måtte husfaderen da fortælle den gamle beretning om jødernes udfrielse af Ægypten. Hvordan dødens engel gik gennem landet og dræbte alle førstefødte blandt mennesker og dyr. Og om hvorledes jøderne gik ram forbi, fordi de havde smurt blod af et lam på dørstolperne (Du kan selv genopfriske enkeltheder i 2. Mosebog kap. 7—13).

Vores påske har fået en anden drejning — et andet indhold — som Jesus har givet den; om hans person samler vor påske sig?

Hvorfor fejrer vi påske?

Vi kan ikke her genopfriske begivenhederne led for led i den sidste uge af Jesu liv. Selv bør du læse om dem i det nye testamente. Du skulle jo nødig blive hverken dig selv eller andre svar skyldig på spørgsmålet »Hvorfor fejrer vi påske«. Du kan også finde beretningen i »sammentrængt« form bag i Den danske Salmebog.

Da Jesus hang på korset var hans sidste ord: »Det er fuldbragt«. Han kunne lige så godt have sagt: »Jeg nåede i mit liv hvad jeg ville med mennesker«. Han havde aldrig haft i sinde at fremhæve sig selv, han havde aldrig arbejdet på, hvad der gavnede ham selv mest, — altid måtte han simpelt hen være noget for mennesker. Med sin kærlighed overvandt han det onde i os og i verden. Han sagde aldrig fra, når det gjaldt om at vise kærlighed. Derfor blev han verdens frelser.

Et højtideligt udtryk! tænker du måske. Ja måske nok, men det bliver vist ikke let at finde noget mere dækkende for Ham, der er livets og dødens herre. Adskillige gange i sit liv vakte han døde til live, til sidst sejrede han selv over døden, — nemlig i opstandelsen påskemorgen.

Bevis det!

Det lader sig ikke gøre, det kan kun tros! Men så bliver påsken også noget mere end en velkommen påskeferie ...

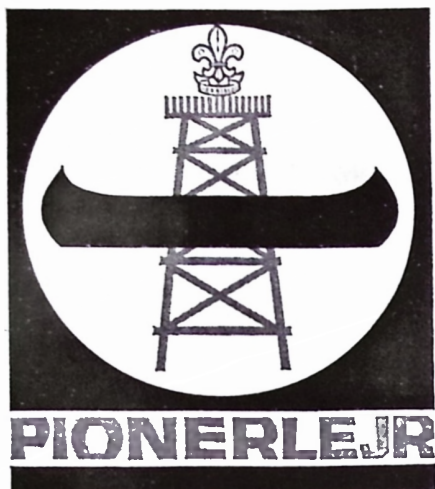
Lis Rechendorff.

Vandrerkort og lejrpas

kan fås udstedt på korpskontoret

Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan få udstedt et vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 4,00. Følgende oplysninger bedes givet: navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby og korpsmærkenummer samt afdelingens navn. — Om lejrpas kan vel siges, at det ikke almindeligvis vil være hensigtsmæssigt for en trop

eller patrulje at benytte de offentlige lejrpladser, men hvor dette i særlige tilfælde er nødvendigt, skal føreren være i besiddelse af lejrpas. Disse udstedes efter samme regler som vandrerkort og koster kr. 2,00. Patruljeførere kan også få udstedt lederlejrpass. Tal med din TF herom (Han kan læse de nærmere regler i »Spejdersport«).

HVAD ER DETTE???

...det er en invitation til at være med i korpsets

PIONERLEJR 1965

Sted: Kulsø, ca. 12 km øst for Brande — se kortskitsen! Tid: 27. juni til 7. august — dog højst en uge. Deltagere: Patruljer og spejdere — som enkeltpersoner: hovedsageligt PF og PA'er — som enten ikke kommer på tropslejr eller som foruden tropslejren kunne tænke sig at tilbringe nogle dage her. Pris:

Åbent brev til raske patruljer!

Kære Ugler, Viber, Glenter (eller hvad I nu hedder)!

Har I mon ikke af og til spekuleret på at bygge jer en hytte højt til vejrs mellem granernes toppe?

Eller drømt om at anlægge patruljens lejrplads ude i rorskoven — med gedder og aborrer plaskende i vandet under jer?

Eller fantaserer I om at lave en virkelig ordentlig bro af godt, svært materiale? Eller et signaltårn, der står og kradser i skyerne?

Eller drømmer I om et liv i junglen — med råddenskab i næsen, halvvejs fortæret af moskitoer — med nattesovn i trætoppene — med primitiv madlavning, kort sagt: vildmandsliv!

Har I nogensinde haft tid til at sidde stille en hel time — uden at røre et bryn — for at se naturen lukke sig op: se skovmusen krable igennem mosebunden, se rørsangeren fodre sine unger, eller se rævehvalpene te sig foran hulen?

Eller er I gastronomer, der ærgres sig over, at der aldrig blev rigtig tid til at få hønen stegt helt mør eller at få gilwellstegen helt fin? Mangler I endnu lidt i at beherske teknikken ved at stege i jordovn?

Eller synes I simpelthen, sommerlejren er for kort:

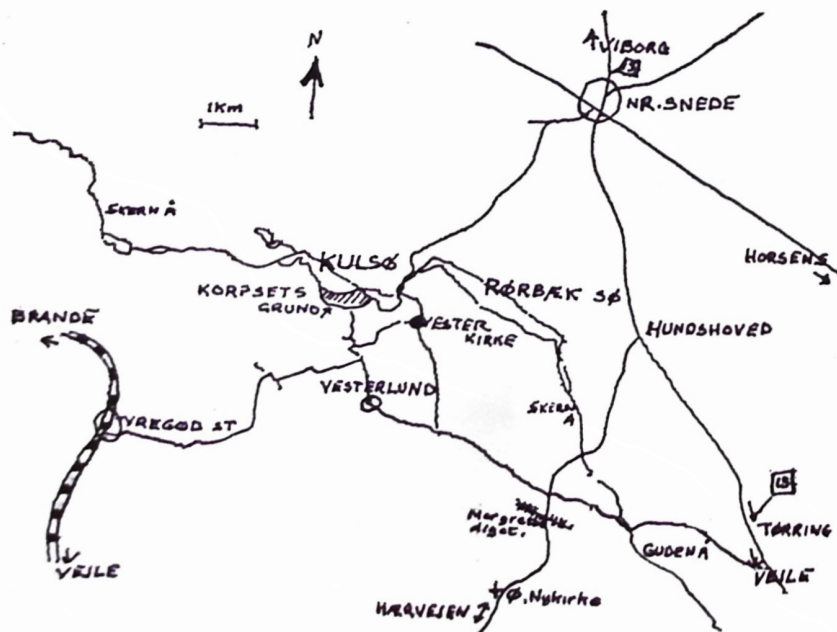
SÅ KOM TIL KULSØ!!

Her er der oceaner af muligheder, såvel for levende patruljer som for enegængere. Men tro ikke, det bliver en »tantelejr«. Det er for en gangs skyld jer, der skal lægge planerne — og udføre dem. Derfor begynder lejren allerede nu. Lav et patruljemøde, hvor I planlægger en 8 dages lejr lige efter jeres eget hoved. Så bliver det vores hovedpine at finde ud af, hvordan den kan realiseres.

Vi venter at høre fra jer — snarest

FINN OG HARTVIG.

KORPSETS PIONERLEJR 1965

Da lejren er baseret på, at patruljerne og spejderne selv køber ind efter behov, vil der ikke blive tale om fast lejravgift. Ledelse: Lejren ledes under hele lejrperioden af et par erfarne tropsførere, men er lagt sådan til rette, at smågrupper og enkelte spejdere finder sammen i patruljer og lever deres eget spændende lejrlev. Der er dog også muligheder for at deltage i forskellige arrangementer — løb, konkurrencer, pionerarbejder m. m.

Tanken med denne lejr er at give interesserede spejdere mulighed for at opleve en lejr med kammerater fra andre dele af landet. Lejrgrunden er beliggende meget smukt — det fremgår også tydeligt af billedet

(fort sættes side 67)

Sådan finder du lejren

KULSØ

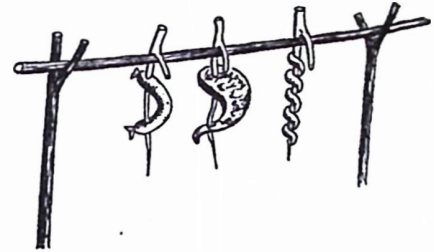

MAD TIPS

for
eventyrlystne
patruljer
og
skovmænd

der således hænger på den under stegningen. Kendere foretrækker enebærgrene hertil.

Spidkroge. Meget mad kan laves på et simpelt spid, bestående af en gaffelgren, skåret af lige over gaffelen, som man hænger op på en vandret gren over ilden. På den ene gaffel sætter man så kødstykket, og den anden bruges som krog ved op-hængningen.

Spidkroge funktion

Sten. Som det vil fremgå af følgende »vildmarkskokebog« har man til al primitiv madlavning god brug for sten af forskellige form og størrelse, specielt flade.

Og lad os så komme igang:

ÆG

Du kan nemt spejle æg på en varm sten, om du finder en passende flad en. Du letter jobbet meget for dig selv, om du tager et stykke brød og skærer en ring ud af skorpen og lægger den på stenen, inden du slår ægget ud.

Pariser-æg

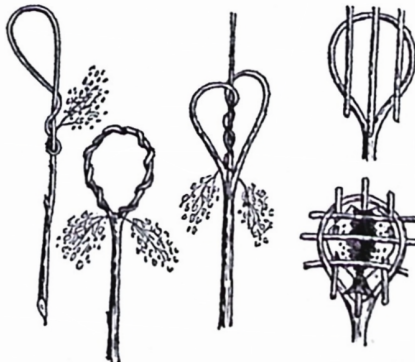
Tag en tyk og en tyndere skive brød. Skær skorpen af den tykke, som ovenfor anført. Læg den tynde skive på den varme sten med brødringen ovenpå. Kom lidt smør og gerne et lille stykke bacon på brødet, og hæld så ægget i. Når ægget er stivnet, er pariseren færdig.

Kartoffel-æg

Skær toppen af en stor kartoffel. Udhul den store del og hæld et æg ud i dette hul. Sæt toppen af kartofflen på igen og lad det hele stege i gløderne.

- men lækkert

get enklere, idet det består af en frisk gren med en gaffel i enden. Afbark endestykkerne. Stegespiddet er simpelthen en afbarket gren af en sådan tykkelse, at den kan stikkes igennem fuglen eller kødstykket,

Forskellige former for stegeriste

Man skal ikke have været spejder ret længe for at være klar over, at maden, som man selv har tilberedt ude i naturen over bål, smager på en helt anden måde end derhjemme, hvor mor står for kokkereringen.

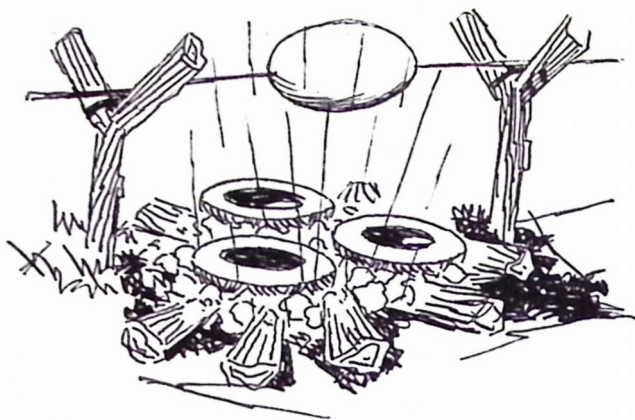
Mestendels skal denne forskel jo nu nok bestå i, at din og patruljens mad ikke er så vel-tillavet som »vor mors«, men efterhånden som du bliver mere ferm til det, vil du opdage, at et udendørslavet måltid har helt andre smagssensationer, end man får fra det elektriske køkken. Det hænger vel også sammen med milieuet, stemningen og duften af røg, skov og jord.

De primitive køkkenredskaber

Visse redskaber må vi jo imidlertid have, men skal det være en primitiv tur fremstiller vi dem selv.

Stegerist: En rist til fastholdelse af et stykke kød, en fisk eller lignende laver du bedst af frisk birke-træ, men også alle andre bøjelige grene kan bruges. Lav den nu så lang, at du ikke brænder fingrene.

Stegegaffel eller stegespyd er no-

Æg på spid
og
appelsin-æg

Æg på pind

Med lidt omhu og forsigtighed kan man snitte en tynd pind til og stikke den igennem et æg, som derpå steges over ilden under langsom drejning.

Æg i gløder

Du kan også grave dit æg ned i asken efter et kraftigt bål. Beregn dog en lidt længere »kogetid« end normalt.

Appelsin-æg

Det lader sig også nemt gøre at koge (eller bedre spejle) et æg i en halv appelsinskal.

FISK

Planket fisk

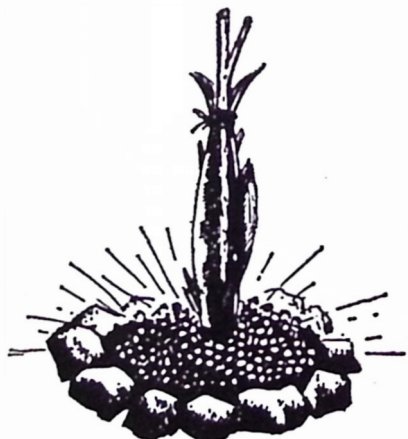
Denne ret er kendt og elsket i alle skovmandskredse og behøver vel ikke nærmere forklaring. Men vær omhyggelig både med plankningen og med opbygningen af dit reflektorbål.

Fisk på pind

Du kan også stege din fisk på pind. Rens fisken på denne måde: skær gællerne løs (uden at skære hovedet af) fra fiskens rygside, så de hænger frit. Lav et andet snit ved gattet og træk så indvoldene ud ved at trække i gællerne. Skrab blodranden væk med en spidset pind og skyl efter. — Stik så en pind igennem fisken, men stop også en par smørklatter og lidt salt ind i den. Sur godt fast ved hovedet, og hold fiskens hale lavest under stegningen.

Glødekogt fisk

Rens fisken, men lad hovedet sidde. Bind den fast ved en spidset, frisk gren, som stikkes lodret ned i gløderne. Fiskens hoved skal godt og vel være dækket af gløderne, men ikke mere.

Avis-fisk

Rens fisken og læg en smørklat ind i den. Pak derefter fisken ind i papir, helst smørpapir inderst, men ellers gerne avispapir. Hver omgang papir pakkes for sig, og skal lukkes omhyggeligt ved enderne. 20-30 avis-sider er passende. Efter 15-20 minutter i gløderne har du en udmærket dampkogt fisk. Dyp hele pakken i vand, inden du dækker den til med gløder.

Grill-stegt fisk

Fisk kan også steges på stegeristen. Gnid fisken ind i salt og peber først.

BRØD

Snobrød hører jo til vor »børnelærdom« som spejdere, — mere ualmindeligt er vel

Avis-brød

Rul dejen til en 1 cm tyk kage, ikke for stor og pak den ind i smørpapir eller pergamentpapir smurt med smør. Derefter aviser om, ligesom med fisken ovenfor, og ind i gløderne med pakken. Bagetid ca. 20 min.

Brød i blade

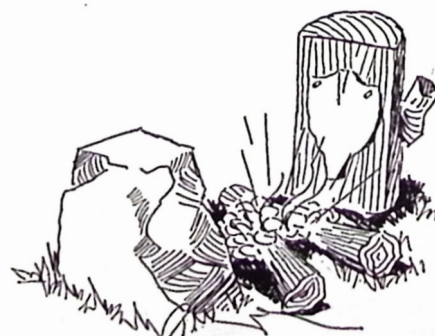
Hvis du kan finde tilstrækkeligt store blade fra træer, ahorn for eks., kan du binde dem om din dej i stedet for smør- og avis-papiret ovenfor. Bind ikke pakken for hårdt til. Der skal formodentlig mindst 5-6 lag blade om brødet, og bage-tiden vil være kortere end i papir. Husk at se efter, når de yderste lag blade er forkullede.

KØD

Kød på spid

Denne form for madlavning er såre velkendt. Prøv også her at anvende en stegerist, — derved kan større kødstykker bredes bedre ud og blive bedre gennemstegte.

Planket fisk med reflektorbål

Flæsk i skiver eller bacon

steger man bedst på en stegegaffel eller en spidkrog. Hvis du gerne vil have noget særlig delikat, så rul bacon omkring en bajersk pølse og steg dem sammen på spid.

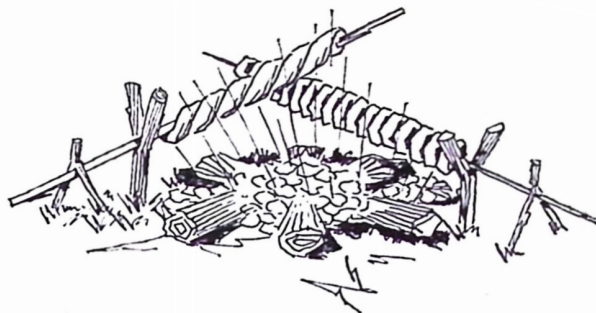
Kabob

På en pind stikkes afvekslende skiver af kød, løg og kartofler. Pinden lægges derpå over bålet, hvilen de på to korte gaffelgrene, og drejes langsomt under stegningen. Eventuelt kan man komme dejgbrød udenom det hele og bage på een gang.

Spidstegt høne

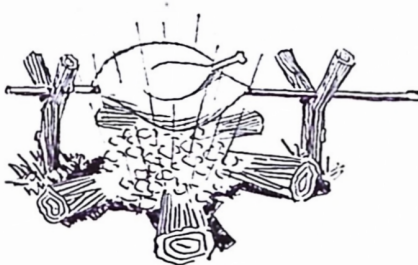
Hug benene af ved »knæene«, og skær hovedet af. Fjerene plukkes lettest ved at dyppe hele hønen i kogende vand. Tag indholdet ud og skyl efter. Stryg salt på indersiden og stik et stegespyd gennem hønen, ind ved enden og ud gennem halsen. Hønen skal derefter surres fast, bedst med jerntråd el. lign. — Hæng stegen i et par gaffelgrene over ilden og lad den langsomt dreje. Fugt hønen med vand og stryg den med lidt smør fra tid til anden. Det varer temmelig længe, men til sidst kan du se på skindet, at det er blevet brunt og sprødt, og så vil kødet også være mørt.

Snart er et herligt måltid parat: snobrod og kabob

Fugl i ler

Rens fuglen som ovenfor, men lad bare fjerene sidde. Stop helst en stor og gennemvarmet sten ind i maven på fuglen, inden I pakker den til i fugtigt ler, ca. 2 cm tykt. Det er godt at putte lidt smør ind også. Læg lerklusten i et kraftigt glødebål. Stegetid mindst 1½ time. Når I slår hul på leret og tager det af, følger fjere med.

Som du ser er der mange muligheder, og de har allesammen det tilfælles, at de er vældig spændende at prøve. Og tænk engang: der bliver ingen snavsede gryder at skure bagefter.

God fornøjelse.

En del af disse madtips er hentet hos:

Bent Lorenzson: »Till Skogs«

Torwald Wermelin: »Ute«

Tegninger af Jan Carlson m. fl.

Foto: Peter Wilhelm, 1. Holte

PIONERLEJR (fortsat fra side 64)

— 50 tønder land ligger ned til Kulso — store områder omkranser søen, og der er gode muligheder for træfældning og større pionerarbejder ind imellem — lidt fisken og kanosejlads op ad åen — kort sagt; de bedste rammer for en god lejr.

Alle — patruljevis eller enkeltvis,

De to fotos viser grunden og søen fra forskellige vinkler.

der er blevet interessererede i at tilbringe op til en uge i pionerlejren

ved Kulso, må sende et par ord til: Korpskontoret, Frydendalsvej 32, Kbh. V., mærket »Pionerlejren« og meddele os, hvor mange deltagere det drejer sig om, alder og tids-

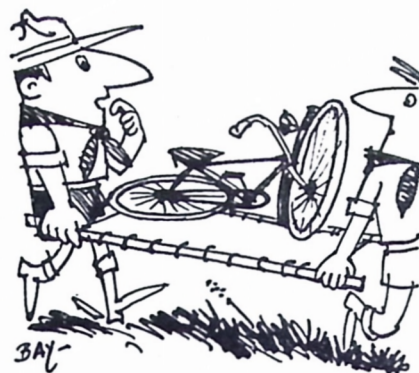
punkt, hvor man kunne tænke sig at komme, og I vil få nærmere besked. Vi regner naturligvis med stor tilslutning, men da vi jo ikke så godt kan overkomme en hel korpslejr, kan der blive tale om begrænsning. De, der skriver først, kommer naturligvis først i køen.

— lad os høre fra jer snarest muligt!!

- nej han over sig bare i morse...

store
og
små
ideer...

- tror du nu også det er det, der menes med cykelbåre?

TIL PATRULJEARBEJDET

Med forårets komme åbner der sig selvsagt store muligheder for den aktive og levende patrulje. Har I nogensinde overvejet at kaste jer over gartneriet? Ved I, at der er et due-lighedstegn, der hedder »gartner«? Prøv at organisere jer frem til lån af et stykke jord, og lad være med at indskrænke eksperimenterne til radiser. Hvad med vandmeloner, græskar, løg o.s.v. eller meget morsomere og mere spændende: *lægeurter*.

De gamle munke vidste en forfærdelig bunke om medicin, og hvorledes den kunne udvindes af forskellige læge- og krydderplanter. Det er navne som timian, rosmarin, fingerbøl o.s.v. der trænger sig på her. Prøv at besøge biblioteket og gå så i gang med at lure de gamle munke kunsten af. En tur senere på sæsonen, hvor I helt lever af naturen og evt. jeres egne frembragte produkter, burde være en tiltalende og spændende plan.

Vær opmærksom på, at det er nu, mens planterne gror, og træerne er ved at springe ud, at brændenælde-suppen er bedst (det skal være unge skud), ligesom bøgeblads-salaten med ganske friske blade er åh, så så sprød.

Bøgeblade — det minder mig om at nævne due-lighedstegnet »Forstmand«. Også dette mærke forudsætter lidt planter-arbejde, men har troppen en week-end grund skulle dette vel også kunne lade sig gøre. Ganske vist skal træer som hovedregel plantes om efteråret (en god gammel huskeregel siger, at træer plantet om foråret *kan* gro, men træer plantet om efteråret *skal* gro). Det er imidlertid ligesom mere inspirerende at gå på plantning nu, og med lidt omhu og trofast vanding skal det nok gå. Hiv »prøver og due-lighedstegn« frem fra patruljens boghylde og læs deri om kravene.

Til savværket og skovfogeden —

Har patruljen nogensinde besøgt et arbejdende savværk, eller været ude at trave en tur med en skovfoged, man har overtalt til at fortælle sig lidt om skov og skovbrug? Eller har I med et hjemmelavet, fintmasket net været på jagt i mosen efter vandinsekter? Alt dette er det tiden til nu. Vær ikke bange for at bede voksne hjælpe jer med at sætte jer ind i disse ting. De fleste vil være glade for at få lov til at vise frem og fortælle om det, de til daglig er optaget af.

Prøv forøvrigt at få skovfogeden til at oplyse, hvor den nærmeste rævefamilie holder til. Lad ham vise jer graven. Få at vide, hvornår familien kan ventes at have unger, og vend så tilbage til graven en tidlig maj- eller juni-morgen (meget tidligt) og læg jer på lur. Hvis I er tilstrækkelig vagtsomme og forsigtige, skulle der være en chance for at

april-aktiviteter

komme til at se ræveungerne lege. Måske var det en idé med et foto-grafiapparat?

På savværket kan I forsøge at tin-ge jer frem til en billig stamme, ca. 2½ meter lang og ca. 30 cm tyk. På en søndag og et par patruljemøder kan I »udskære« (kraftigere værktøj anbefales dog) patruljens egen to-tempæl. Skal pælen ikke placeres udendørs, behøver den jo ikke at være meget længere end 1½ meter. — Forinden I går i gang med denne plan, bør I på et patruljemøde hver for sig skitserer, hvordan I kunne tænke jer, at totempælen skulle se ud. Vælg det bedste og flotteste udkast og lav en arbejdstegning i stor målestok inden I går i gang.

- og så til patruljemødeaktiviteter

En patrulje har spurgt, hvorledes man effektivt lærer sig morse. Et godt råd er at stave sig gennem en morsemelding efter princippet: dida dida didadi o.s.v. — Dada dadada didadi dididi di da di dadadi dadi di dadi di bliver på denne måde »banket« ind i hovederne på de deltagende. Det er iøvrigt forbløffende, hvilket tempo der kan opnås ved denne morsestavning — langt over de 15 bogstaver pr. minut, der kræves til 1. kl. prøven.

Har I nogensinde prøvet at fremstille ansigtsmasker af patruljens hæderkronede medlemmer? Start med patruljeføreren. Benyt ler til negativaftrykket (PF skal have vasket hår bagefter), og gibbs til positiv aftrykket. Lad endelig gibsen stivne ordentlig, inden leret fjernes. Bagefter hænger I så patruljeførerens kontrafej op på patruljevæggen, —

- begynd med patruljeføreren...

eller hvis I ikke har en sådan, så benyt fremtidigt denne ansigtsmaske som mål, når patruljen træner i redningsrebskast. Det giver øget koncentration og bedre resultater.

Men vi skal udendørs igen

På denne årstid skal patruljen jo imidlertid først og fremmest opholde sig udendørs. Hvad med et cross-country-løb med naturlige og kunstige forhindringer? Et sådant løb går tværs igennem terrænet, over vandløb, under træstammer o.s.v. og kan følge en udlagt snor eller et ganske almindeligt gibsspor. Det kan også varieres på forskellig måde. Udrust hver mand med 10 balloner og lad dem indgå som en opgave, idet de skal være oppustede, når

- pust ballonerne op først, så går det nemmere!

spejderen når frem til målet. Man bliver godt forpustet. Eller lad hver mand gennemføre løbet med to balloner fyldt med vand bundet fast til henholdsvis højre og venstre brystlomme. Man lærer at bevæge sig forsigtigt igennem terrænet på denne måde. Lad bare ruten gå gennem noget ikke alt for tæt krat — og selvfølgelig deltager såvel PF som PA i løjerne.

Har I nogensinde forsøgt jer med at fremstille en brugelig cykelbære?

- munkene var dygtige urtedyrkere

Prøv at tænke projektet grundigt igennem, inden I kaster jer ud i det, — og tegn så en forhøjet livsforsikring for den mand, der skal transporteres af sted på båren — og ikke ud i offentlig trafik.

De ovenfor nævnte balloner kan man bagefter, hvis de stadig er hele, anvende til at fremstille en model af en flåde. Rigtige og omhyggelige besnøringer giver en vellykket stabelfløbning.

»Overlever« ballonerne stadig, kan de også benyttes som »liv« under en rask lille terrænleg i patruljen. De bæres da oppustede i bæltet og skal af modparten slås i stykker med flad hånd. Knive etc. er naturligvis bandlyste.

Den gamle redaktør har kun tilstået mig to sider til denne lille artikel med gammelkendte og uortodokse ideer i skøn som blanding. Jeg må derfor slutte nu med en opfordring til alle landets patruljer om at udnytte foråret: Kom igang uden-dørs i stedet for at sidde i lokalet og småmugne. Kom ud og få frisk luft i lungerne og tag fat på alle de spændende opgaver, der ligger og venter på en hvilken som helst initiativrig patrulje.

»Hulkende ornevinge«.

PS. Jeg glemte helt at skrive noget om den fugletur, patruljen vil ud på en meget tidlig morgen i juni for at høre fuglene vågne. Forsøg at få en fuglekender (en såkaldt ornitolog) med jer og lær af ham at kende fuglene på deres kald eller sang.

POLITIHUNDE

udi aktion

Da jeg for nogen tid siden stod overfor at skulle anskaffe mig en hund, lånte jeg en bog omhandlende disse firbenede skabninger. Bogen indeholdt et væld af fotografier visende alle mulige og umulige hund-racer imellem hinanden. Neden under var der angivet, hvem der var den eller de lykkelige ejere af de enkelte hunde. Der var imidlertid en enkelt undtagelse herfra idet der ved et billede af en flot kulsort schæfer alene var anført: »Tjenestegørende ved politiet«.

Nu har den gamle redaktør altid været kendelig nervøs ved schæferhunde, så han valgte sig noget så fredsommeligt som en spaniel, men billedet af schæferen havde alligevel givet ham blod på tanden, — her var da et oplagt emne til en artikel — og således traf det sig at redaktøren nogen tid efter befandt sig i en mørkegrøn Volvo-varevogn i selskab med to betjente og deres respektive politihunde.

Hundene, der tydeligt ikke var blevet fodret længe, knurrede vellystligt, da jeg kravlede ind på bagsædet. Lykkeligvis for mig var der imidlertid spærret af imellem dette og den bagerste del af bilen, hvor hundene opholdt sig og efter et kvarters tid var hundene nået til den opfattelse, at jeg — min størrelse og mit sul til trods — ikke var en af den slags ugeringsmænd, som vi denne nat skulle ud og beskytte samfundet mod.

Med Magasinet på
natlig patrulje

Patruljevognens distrikt var stort og omfattede alle mulige former for bebyggelse lige fra beboelseskvarterer til udprægede industriområder.

Undervejs gennem et af de sidstnævnte fangede patruljevognens spotlight et åbentstående kældervindue i en større fabriksvirksomhed. Det var hen på de små timer og det var buldrende mørkt. Nu er det ikke sædvanligt at lade vinduer stå og blafre som en hjertelig invitation til tyve og andet natmandsfolk, så vi hoppede forståeligt nok ud af vognen for at kigge nærmere på forholdene. Dels for at få lukket vinduet, dels for at få undersøgt, hvorvidt der skulle være uvedkommende gæster, kravlede den ene af betjentene ind gennem vinduet. Efter ham kom hans hund, der forsigtigt blev løftet ned til ham. Sammen med hunden og med en lommelampe som eneste lyskilde forsvandt betjenten derefter ind i bygningen, medens den anden betjent og jeg sammen med dennes hund listede om til bagsiden af fabriksbygningen for at spærre en derværende udgang.

Nu kunne man tro at en indbrudstyv havde alle kort på hånden, når det gjaldt om at gemme sig i en sådan større fabriksbygning mæng-

Fra vor udsendte medarbejder
Tegninger: Gas

der af rum med maskiner, lagerbatter etc., og det ville forsåvidt også være fuldstændig rigtigt, hvis det ikke lige var sådan, at den patruljerende betjent havde sin hund ved siden.

Da betjenten under sin runde inde i fabriksbygningen nåede frem til maskinhallen, hvor det er helt umuligt at overse, hvorvidt der et eller andet sted skulle gemme sig en indbrudstyv eller to, beordredes hunden afsted på en lille runde for sig selv.

Ved ordren — »Find manden« — stryger hunden afsted ind mellem maskinerne — fra den ene ydervæg til den anden efter et særligt indarbejdet system, således at der ikke bliver så meget som en uset krog tilbage. Denne form for eftersøgningsarbejde med hunden kaldes at *ronde*. Støder hunden undervejs på en fremmed fært vil den øjeblikkelig følge denne for at se hvad denne »mærkelige« lugt mon kan føre frem til — og ve den indbrudstyv, der gemmer sig hvor sporet slutter. Der har naturligvis i den slags situationer været indbrudstyre, som troede at de kunne klare frisa ved at kravle op på nogle lagerbatter, således at hundene ikke kunne følge sporet længere end til foden af disse.

Hunden lader sig imidlertid ikke narre. Den ved godt, at den mand, hvis spor den så nydeligt har fulgt, ikke pludselig kan give sig til at flyve. Hunden kan ganske vist ikke selv følge med på indbrudstyvens lille bjergbestigning, men hvad gør det — kalorius deroppe kan jo ikke komme ned og dermed væk. Han sidder kort sagt i fælden, og der skal han forøvrigt nok blive siddende indtil vi — hidkaldt af hundens goen — kommer frem til stedet. Ingen indbrudstyv giver sig nemlig godviligt en politihund i vold.

Hvis hunden under sin eftersøgning i fabriksbygningen finder noget mistænkeligt, vil den øjeblikkelig tilkalde os ved at give hals. Er det mistænkelige en indbrudstyv behøver vi ikke at skynde os for der er som sagt ingen som helst risiko for at kalorius vil stikke af. Det mindste forsøg herpå vil nemlig øjeblikkeligt resultere i en tabt buksebag, og så skal han endda være heldig. Skulle vores »gæst« høre til den gruppe, der tror at det er gørkligt at skræmme en politihund ved at gå angrebsvis til værks, vil det gå ham forfærdeligt ilde. I samme øjeblik han løfter sin hånd til slag, vil han — uanset om han er bevæbnet eller ej — øjeblikkeligt få hundens gebis solidt forankret i armen.

Til almindelig beroligelse for læserne kan jeg i den forbindelse oplyse at alle »ofre«, der har prøvet denne »spøg«, af politiet bliver kørt

Så rykker vi ud!

Et dejligt par.
Bemærk at dobbel-
man'en til venstre er
kendeligt misfornejel
ved situationen.

direkte på skadestuen inden det går videre til stationen, hvor der vil skulle skrives rapport og »indlæg-gessessedel« til *Hotel Gitterly*.

Naturligvis kan det hænde at en indbrudstyv har nået at fjerne sig, lige før vi dukker op på arenaen. Det kan jo f. eks. tænkes, at han har hørt os da vi kom kørende i patruljevognen. Har han ikke nået at få alt sit habengut med i flugten, vil politihunden automatisk finde dette ved rondering i fabrikken. Derefter har man et fint udgangspunkt for den videre forfølgning. Kan hænde at indbrudstyven tror sig vel over alle bjerge — han skal dog ikke føle sig alt for sikker i sin sag. Politihundene har igennem lang træning fået opøvet en forbløffende evne til at følge et spor. Da sporet tilmed er ganske frisk skal »vores ven« være nok så heldig for at slippe godt fra den historie. Naturligvis kender den fyr, som vi et kvarters tid senere »fisker« på et gadehjørne, ikke noget som helst til denne historie, selvom hundens optræden tydeligt viser at vi er nået frem til den rette. Bortforklaringer hjælper imidlertid ikke synderligt, da man senere sammenligner med fingeraftrykkene på det efterladte tyveværktøj.

Under vores natlige patrulje berettede de to betjente forøvrigt om, hvorledes de for nogen tid siden ved hjælp af deres hunde havde fået has på en ungdomsbande, der havde spe-

cialiseret sig i plyndringer af telefonautomater.

Midt om natten blev de over radioen dirigeret til en nyplyndret telefonautomat. Heldigvis befandt de sig lige i nærheden, således at der ikke gik mange minutter fra plyndringen havde fundet sted til de var på stedet. Under patruljevognens rondering i terrænet blev opmærksomheden pludselig fanget af tre unge mænd der i stærk fart fjernede sig henad en mørk villavej. Da de fik øje på politiet satte de i løb og forsvandt i spring ind i nogle villahaver. Det at få fat i dem var nu det mindste problem, for de var alle tre så kloge at de undlod at sætte sig til modværge overfor hundene, der øjeblikkeligt var blevet sat på

Hovedkvarteret kaldes over radioen

sporet. — Men hvad med bevismaterialet? Ingen af de unge mænd kendte da det allermindste til den plyndrede telefonautomat og som bevis for deres absolutte uskyld tømte de uopfordret lommerne, der viste sig at være ganske tomme. Nu havde deres optræden været så mistænkelig og deres forklaring på, hvorfor de var stukket af så fåget, at der ikke var meget tvivl om at man havde fået fat i de rigtige. Men hvor var telefonautomatens møntboks og de mange rare femogtyve-ører?

Dette brændende spørgsmål løstes ved hjælp af politihundene. På kommandoen: »Afsted, — afsted, —« strøg den ene af hundene igen ind i haverne. Lidt efter kom den tilbage — stolt som en pave — med en funklende femogtyve øre i gabet. Næppe havde den afleveret denne til sin herre og mester, før den igen for ind i haven for så at vende tilbage med endnu en femogtyve øre — og så endnu en — og siden fortsatte den — indtil den til sidst vendte tilbage med selve møntboksen. Det, der var sket, var at de unge mænd under deres panikagtige flugt havde søgt at skille sig af med den fælden-de møntboks ved at slynge den så langt væk som muligt. Under flyveturen var der så faldet en del femogtyveører ud, og det var så ved hjælp af disse, at hunden endelig snusede sig frem til selve møntboksen.

Men selv en politihund kan komme til kort. Ved et indbrud i en virksomhed var pengeskabet blevet fjernet.

Nogle måneder senere pågreb politiet en indbrudstyv på fersk gerning. Da spillet hermed var tabt for den pågældende, ønskede han at gøre helt rent bord overfor politiet. Under opremsning af sit synderegister indrømmede han også det ovenfor omtalte fabriksindbrud. I den forbindelse ville politiet naturligvis gerne vide, hvad der egentlig var blevet af pengeskabet. — Om dette forklarede indbrudstyven beredvilligt, at han umiddelbart efter indbrudet, da det viste sig umuligt for ham at åbne skabet, havde gravet det ned på en mark i omegnen.

Ved en påvisning på marken viste det sig umuligt for manden at huske det nøjagtige sted for nedgravningen. Det var en stor mark, der oven i købet var dækket af et tykt lag sne. Så slap man hundene løs, men

den opgave kunne de imidlertid ikke klare. Hvor meget de end ronderede marken, fandt man ikke ringeste spor af det nedgravede pengeskab. Al eftersøgning var tilsyneladende forgæves.

De ellers succesrige hundeførere ærgrede sig selvsagt over dette »nederlag«, og en enkelt, der ikke kunne få pengeskabet ud af sine tanker, vendte nogle måneder senere tilbage for at forsøge lykken endnu en gang. Og se — denne gang var der bid. Efter få minutters rondering standse hunden, og gav sig til ivrigt at grave i jorden. Så kan det nok være, at politibetjenten fik spaden frem og kom hunden til hjælp. Ganske rigtigt: dér var det længe savnede pengeskab. Naturligvis spurgte man sig selv hvordan det nu kunne være. Forklaringen var uhyre enkel. Så længe jorden havde været frossen trængte der ikke så meget som den ringeste »fært« af pengeskab op til overfladen, hvorfor hundene selvsagt havde været ganske hjælpeløse.

Udover at fungere som sporhund og jæger, hvor vildtet er indbrudstve og andet skarnsfolk, udfylder politihundene en vigtig mission som ordenshåndhævere. I forbindelse med bølloptøjer og anden lignende uorden benyttes politihunde til at berolige ophidsede elementer. Intet virker så nedkølende som nogle politibetjente med hunde. Prøv en gang at lægge mærke til det »fjæs« der sidder på disse firbenede ordenshåndhævere. Man kan ligefrem se dem snerre: »Her er jeg — Var der noget? Pas på — Jeg bider.«

Man er ikke et eneste øjeblik i tvivl om at de er effektive, så det er derfor ikke uden grund, at unge mennesker — forsamlet med det formål at lave lidt skæg i gaden — forbløffende hurtigt forandrer sig til en samling søndagsskoleelever, når politiet dukker op med sine hundepatruljer.

For ikke længe siden var vore to betjente blevet hidkaldt til nogle uroligheder af den nævnte art. Nogle kolleger var kommet i vanskeligheder, idet ungdommelige elementer havde fundet på at bombardere dem med stenkast. Da hundepatruljen dukkede op på arenaen opstod der en panikagtig flugt. Nu var der ikke længere nogen af de unge, der skulle have næsen i klemme. Da politiet imidlertid gerne ville tale lidt nær-

Uh, — hvor er jeg
dog lækkersulten!

mere med nogle stykker af urostifterne og da disse, på vild flugt ned ad nogle nærliggende villaveje, ikke fulgte politiets venlige »invitation« til et lille møde på stationen, blev hundene sluppet efter dem. En enkelt af urostifterne troede det muligt at løbe fra en politihund. Han blev klogere. Man løber ikke særlig godt med flængede benklæder og en hund hængende i sin højre arm. De mere fornuftige af urostifterne havde imidlertid på et langt tidligere tidspunkt erkendt at spillet var tabt, så de slap uden mén.

Og således kunne man blive ved at lade den ene beretning følge den an-

den i en uendelig skare. Men mon du ikke allerede har fået et levende indtryk af den strålende hjælp, politiet har i »de firbenede kolleger«.

Hemmeligheden bag dette våben mod samfundets misdædere er træning og atter træning, — og om det kunne der formentlig en anden gang blive en underholdende artikel. Indtil da, og som tak for en hyggelig og interessant nat på patrulje med de to betjente og deres respektive hunde, svinger den gamle redaktør sin bulede spejderhat og afsender pr. post to stykker lækre kødben til de firbenede ordenshåndhævere.

Glente.

Mon der skulle være
ubudne gæster i have-
kolonien?

TIL DE TRETTENS RÅD

Fra Århus kom forleden følgende brev:

»Jeg vil gerne tillade mig at spørge, om det er en bevidst løgn, når spejderbevægelsen udsender små hæfter som »Ørnepatruljens dagbog«?

Hvis der nogensinde har eksisteret en spejderpatrulje, hvor en dreng i fuldt alvor siger: »Mon vi bliver vækket af fuglenes sang i morgen«? Ja så —

Der er overhovedet ikke nogen patrulje, der opfører sig som denne Ørnepatrulje. Tværtimod.

Man bliver ikke bedre af at blive spejder. Jeg har aldrig set så meget snyderi som ved Wacambaen, hvor landets bedste patruljer jo skulle være til stede. F.eks. var der en bunke med ideelle træstammer, som vi af en eller anden grund ikke måtte røre, og der var sat vagt ved dem den første dag. Vagten forsvandt 2. dag, og det gjorde stammerne tilføldigvis også. Der er ingen patrulje, der ikke snyder, hvis de kan tjene nogle ekstra points ved det.

Også spejdernes ødelæggelsestrang er stor. Når de optræder i patrulje hepper de hinanden op til at gøre de forfærdeligste ting. Ødelægge hegn, afbarke træer og hugge frugt. At spejdere er rene i ord, tanke og handling, er det rene vås. Man hører uartige historier i teltene efter re-træten, og bander en dreng ikke, skal han nok få det lært.

Jeg ved, at det er patruljeførelsens pligt at sørge for, at sådanne ting ikke sker, men de sker alligevel. Det er ikke muligt at dæmme op for bollestregerne på en effektiv måde. Sladre til TF er jeg ikke tilhænger af, og skulle man smide vedkommende ud af patruljen, var der ingen patrulje tilbage.

Når du anfører, at ingen normalt begavet dreng vil få sig selv til at spørge: »Mon vi bliver vækket af fuglenes sang i morgen?« — er vi imidlertid helt enige.

At forfatterne har kunnet få sig selv til dette, er efter min mening beklageligt og vidner om en vis mangel på realitetssans, hvilket støder såvel dig som mig. Vi føler, at det er uærligt spil. Spejdersangbogen er jo også fuld af den slags. Studerer man dem imidlertid med en vis overbærenhed og en god portion humoristisk sans, glider de imidlertid ned, men man rystes undertiden over, hvad menneskenes børn kan få sig selv til at skrive.

Om dine erfaringer fra Wacambaen må først siges, at det ikke på noget tidspunkt er blevet dig lovet, at du dér ville blive præsenteret for landets bedste spejderpatruljer. Ah jo, måske, — men da kun i dette ords spejdertekniske betydning. Den

BEVIDST LØGN? — en (u)artig historie

Jeg spørger derfor, om de 13's råd finder det forsvarligt, at der propageres for spejderbevægelsen på en sådan måde? Er det af uvidenhed, eller er det blot for at skaffe flere spejdere? Voksne spejdere er måske slet ikke klar over tingenes tilstand, men de må dog have en anelse.

Kunne man ikke i stedet propagandere for, at man som spejder lærer at lave en mængde nyttige ting, får en masse gode kammerater og oplevelser, og som patruljefører lærer den svære kunst at organisere, hvad vitterligt er sandt!

En tidligere PF i Aarhus.

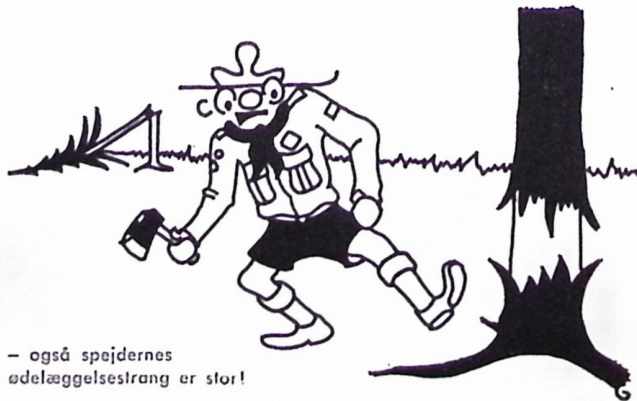
Vi tager en dyb indånding, inden vi lader en af de 13 svare:

Kære PF!

At anvende udtrykket »bevidst løgn« om udsendelsen af »Ørnepatruljens dagbog« må vist være at skyde gråspurve med kanoner.

konkurrencementalt, der skal til for at slide sig frem til den endelige finale i en landspatruljeturnering, er ikke altid den bedste grobund for det arbejde og de værdier, som spejderarbejdet skulle fremelske. Var det for resten alle de deltagende patruljer, der snød? Ved du, hvorvidt det var 5 eller 30 patruljer, der forsynede sig af den forbudte stak lægter? Er du sikker på, at det ikke var turneringsledelsen, der i nattens løb fjernede lageret til benyttelse andetsteds?

Må vi til dit indlæg iøvrigt bemærke, at du efter vor opfattelse er

De rovere, de rovere fra Rold

for hård i dine synspunkter. Du generaliserer. Du overser derfor det væsentlige, at en dårlig spejder eller en negativt tællende patrulje bemærkes meget mere end deres respektive modsætninger. Vi synes, at dit øje fanges for ensidigt af det negative, og at du lader hele spejderarbejdet tage farve af denne måde at betragte tingene på. Du overser til og med, at i en bevægelse omfattende mere end 26.000 mennesker, kan det ikke være anderledes, end at en større eller mindre del af disse ikke holder mål.

Spejderlov og -løfte forudsætter en frivillig (selv-villet) disciplin, og denne må læres. Det er et bestandigt arbejde med og for sig selv med

bindelse med sådan nogle. — Det er vel nærmest dette resultat, du er nået til.

Gør du dig ikke i denne situation skyldig i en selvmodsigelse? Er dit krav om at man i ærlighedens navn skulle skille sig af med de urealistiske idealer ikke netop udsprunget af at du selv anerkender disse idealer om sandhed og god opførsel?

Kasserer vi vore idealer, bliver spejderarbejdet reduceret til en beskæftigelsesforanstaltning for drenge, hvor træning i visse praktiske færdigheder er det eneste mål. Lad os indrømme, at i alt for mange troppe er det måske således, men lad os for alt i verden ikke få gjort det til hovedregel.

Præsenteret for svig, hærværk, rapserier, uartige historier, o.s.v. reagerer du med rette skarpt. Men det er at stille tingene på hovedet at ville afskaffe kravene om en spejdermæssig optræden, fordi et større eller mindre antal drenge eller patruljer optræder som vilde dyr.

Lad mig pege på en anden løsning. Nu afdøde Churchill blev engang opfordret til at forfatte en indskrift på et mindesmærke. I et udkast, der uvist af hvilken grund blev forkastet, foreslog han følgende:

»I krig — beslutsomhed
i nederlag — trods
i sejr — storsind
i fred — god vilje.«

utallige nederlag. Og er man PF (eller TF) føles de nederlag, som ens kammerater roder sig ind i, mere eller mindre som nederlag for en selv — ja måske endog for det arbejde, vi er midt i — og med rette.

I denne situation kan man opgive det hele og slænge idealerne bort — i erkendelse af at spejdere er en samling bedrageriske tyvagtige og utugtige vandaler, og at det er uærligt at tale om spejderideal i forbindelse med sådan nogle.

Tro ikke, at de tretten er uenige med dig i, at mangt og meget for øjeblikket burde være bedre. Vort spejderarbejde er måske endda for tiden i hård modvind. Vi erkender også, at vi gang på gang kommer i situationer, hvor vi synes at lide nederlag. Der er imidlertid kun een vej at gå: at knytte hænderne og slås videre — først og fremmest med os selv, så de svage i troen kan få et større eller mindre eksempel at følge, men dernæst med dem, der ikke frivilligt vil gå i takt.

Når vi altid har et sådant mål for øje, har vi såvel ret som pligt til åbent overfor alle at vedkende os de idealer, vi slås for. Måtte et større og større antal spejdere være sig deres ansvar bevidst.

2.

ÆV!

Spring de to våde
knækkede tænd-
stikker over!!

—BRUG

GAS

NEM OG
DRIFTSIKKER

GAS

betaler sig -

Pris:

Lejrportens
CHARME

Brev fra „Brune Ulo“:

- OM GLÆDE VED NATUREN

(og om at gøre mere end der kræves)

Det bedste ved ulvetiden er vist ulvetime, rent bortset fra sommerlejren naturligvis. Her kommer man ud, hvor der er plads til at slås, og hvor der er plads til at løbe, hvor man har sporløg, og man har snigeleg og mange andre ting. Man lærer også noget om, hvad der vokser på stedet, og så fortæller Akela, at man også kan iagttage fugle.

Men det er svært at være stille, så man kan komme fuglene nær, ikke? Og det med bladene og blomsterne er så svært at huske. En skønne dag begynder man på botaniker, og se, her skal man jo samle 20 blomster og blade, man skal presse, så hjælper det lidt på hukommelsen. Og det er da også morsomt at vide, hvad det er, man løber forbi derude i skoven.

20 blomster og blade, siger du måske og blegner ved tanken, men det kræves jo, og så skraber du de 20 sammen!

Men hør nu her: Toomai mødte op med mindst det dobbelte antal blade og blomster, for det kunne han jo lige så godt, nu han alligevel var i gang, og han var blevet interesseret i at få samlingen større end lige netop de 20.

Samtidig havde han iagttaget en del fugle, bl.a. havde han flere gange haft lejlighed til at iagttage en musvåge, da han mente han nok kunne kende den. Det behøvede han ikke til Botaniker, for botanik har noget med blomster at gøre, men han gjorde

de det alligevel, for han havde opdaget, hvor spændende det egentlig er at komme fugle på nært hold.

Man skal ikke være mange, når man skal iagttage fugle, så det er noget, Toomaii ordner på sine private ture. På flokturene leger han med på sporleg, snigeleg, terrænleg o.s.v.

Brune ulv.

Simba, Jørgen Rasmussen,
1. Odense flok
Gekko, Claus Prahl
Jørgensen, 7. Østerbro flok

SCT.
GEORGS
PARADEN
23. april

Herlev-ulve fortæller om
deres Sct. Georgsdag i fjor

Grå bande vil gerne fortælle andre ulve i Danmark hvordan vi holder Sct. Georgsdag og aflægger ulveløftet.

Vores flok har fået navn efter en stor gård i Herlev som hedder »Lille Birkholm«. Denne gård har en stor, parklignende have i hvilken der står et meget smukt birketræ som vi har fået lov til at kaldes vores træ. Ved dette træ mødes vi altid på Sct. Georgsdag kl. 19,00. I år var der nogle ulve som skulle aflægge prøve som iagttager, derfor var der udlagt spor på en strækning på 2 km (dette passede med afstanden ud til gården). Vi samlede alle uden for parken, gik derefter bandevis med bandestander og med flokstanderen i spidsen ind til birketræet som vi slog kreds om. Herefter læste Akela (vores flokfører) budskabet for os, samt fortalte lidt om andre ulve verden over. Efter dette aflagde så Akela, Mang og Baloo deres ulveløfte og så var det vores tur, vi gik bandevis hen til Akela, gjorde ulvehilsen med venstre hånd, lagde den herefter på standerstangen medens vi aflagde vores ulveløfte; det var meget højtideligt, syntes vi.

Da denne ceremoni var slut fik vi alle udleveret en lille kvist fra »vores træ«, denne skulle vi klæbe ind i vores sangbog, for den skulle bringe os held og lykke til vores divisionsturnering, og det kom til at passe hvad Akela havde sagt, for to af vores bender blev vindere af to poster ud af 52 bender.

Med ulvehilsen

Grå bande bjergulvene Birkholm
trop & flokke

KIM

Alverdens lille ven

Al Rydyard Kipling III. Eske 15. afsnit

Eftertryk forbudt

Kim betragtede solens sidste stråler. Larmen fra Benares slog mod murene som havets brusen omkring en bølgebryder. Han så mod stjernerne, der en for en tændtes i det stille, tunge mørke, og faldt så i søvn.

Næste morgen brød Lamaen og Kim op til deres lange vandring. Dag efter dag nåede de dybere ind i de vildsomme bjerge. Lamaen samlede sin kjortels folder om sig, fyldte sine lunger med den diamantklare luft og skridtede ud, som kun en bjergmand kan det. Kim, der var opvokset på sletterne, svedte og stønnede. Efter et par dages forløb var de nået op i en højde af henved 3 tusind meter. De friske vinde blev bidende skarpe deroppe, og Kim frøs.

Lamaen var mildt forundret over, at nogen kunne føle sig generet af de knivskarpe vinde.

»Her er vi kun i de nedre bjerge, Alverdens lille ven; det bliver ikke koldt, før vi kommer til de rigtige bjerge.«

»Luften og vandet er godt her, og folkene er fromme nok, men føden er meget slet,« bemærkede Kim, »og vi farer af sted, som om vi var gale. Det fryser også om natten.«

»Lidt måske, men ikke mere end at gamle lemmer rigtig kan nyde solen bagefter. Det er ikke sundt altid at dase i bløde senge og nyde fed føde.«

»Vi kunne da i hvert fald holde os til den slagne vej,« knurrede Kim.

Omsider kom de ind i en verden, der var som en verden for sig, en milevid dal, hvor de høje bjerge tårnede sig mod himlen, og højt oppe lå den evige sne, uforandret siden verdens skabelse.

»Sandelig her bor guderne,« sagde Kim, der var blevet slået ud af tavsheden.

Nogle dage senere var de nået til et græsklædt fremspring over dalen og ved solnedgangstid sad Lamaen med korslagte ben over et helligt billede — Livets hjul —, som blev holdt fast med små sten og som han forklarede Kim.

En halv dagsmarch borte havde de skimtet en sribet parasol, og Kim havde foreslået, at de holdt rast, indtil den nåede frem. Endelig kom den. Den viste sig at tilhøre to fremmede, en franskmænd og en russer, der var på rejse og ønskede hurtigst muligt at komme videre til Simla.

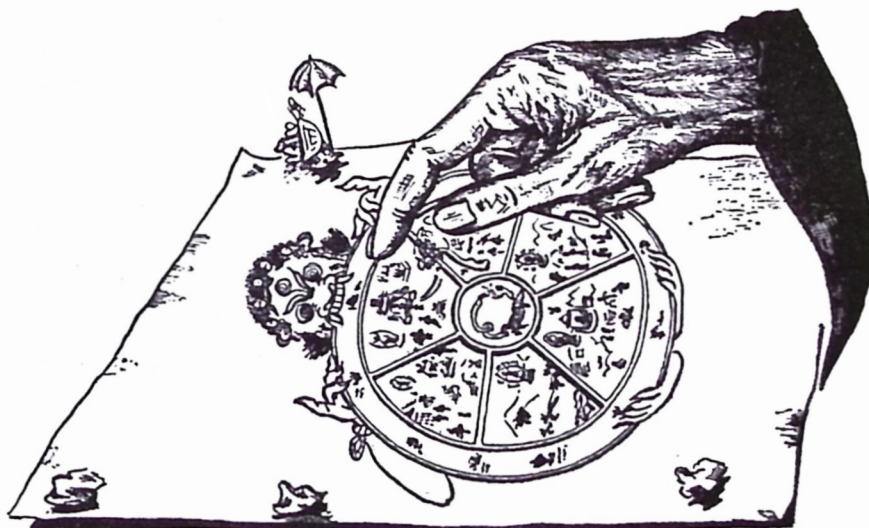
De to mænd stod barhovede i solnedgangen, der strålede lavt over det guldfarvede græs. Deres kulier var gået for et hvil og lagde deres byrder fra sig.

Russeren var meget ivrig efter at få fat på Lamaens billede, og han ville betale penge for det.

Men Lamaen rystede langsomt på hovedet og begyndte at folde det sammen. Russeren tog en håndfuld penge frem og halvt i spøg greb han fat i billedet, der flængedes, da Lamaen holdt fast.

Og nu gik alting meget hurtigt — Det var for sent. Inden Kim kunne afværge det, havde russeren slået Lamaen lige i ansigtet. I næste nu rullede og rullede han ned ad bjerget med Kim ved sin strube.

Lamaen sank på knæ, halvt bedøvet. Kulierne greb deres oppakning og flygtede op ad bjerget. Franskmanden løb hen til Lamaen, famlede

efter sin revolver. En byge af skarpe sten gennede ham bort og en kuli drog Lamaen med ind i flugten.

Kim for op ad bjerget. En revolverkugle smeldede mod en sten ved siden af ham, og han dukkede sig som en agerhone.

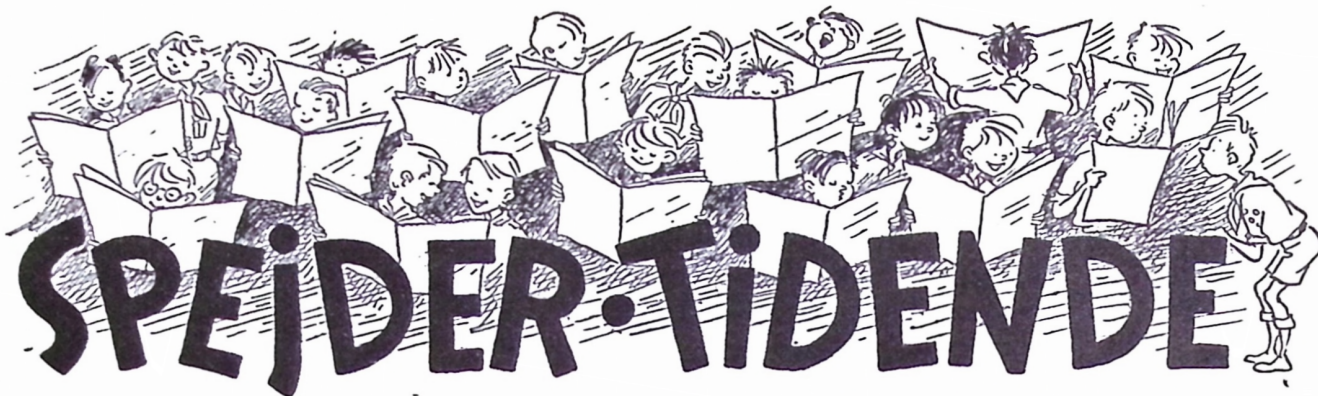
»Sårede de dig?« råbte Lamaen oppefra.

»Nej, og I?« Han tumlede gennem et krat af små bjergfy.

»Jeg kom intet til. Kom med.«

(fortsættes)

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Spejdermor i Assens gav ideen til provinsens første trop

Disse år vrirler jo med tropsjubiler, og når vi denne gang nævner specielt 1. Assens trop, skyldes det ikke så meget, at de netop er fyldt 55 år, men mere to andre ting:

For det første drejer det sig her om provinsens ældste trop og samtidig en af dens mest livskraftige. Det var en pastorinde, gift med den daværende sognepræst i Assens, der for de mange år siden tog initiativet efter at hun havde læst om og nærmere studeret Baden-Powell's ideer. Hun satte skub i sine sønner og deres kammerater bl.a. ved at læse op af »Scouting for Boys« for dem, og sådan opstod 1. Assens trop.

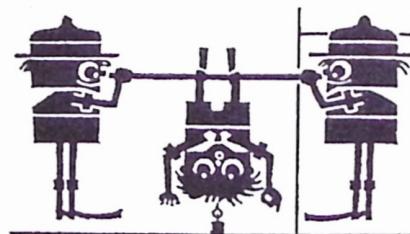
Det halvrunde jubilæum er fornylig blevet fejret med en spejderfest samt med — hvad der er vor anden årsag til denne lille omtale — en udstilling i en af de lokale forret-

ninger. I en uge havde man lånt en farvehandlers store udstillingsvindue og på forskellig måde udsmykket det med historisk og agitationsmæssigt materiale for troppen (se fotografiet). I bunden var anbragt de gamle patruljedagbøger samt troppens gamle billeder fra 1909, 1912 og 1914 suppleret med et foto af troppen anno 1965. — Indgåede rapporter tyder på, at udstillingen vakte virkelig interesse i byen, og man påtænker at gentage arrangementet ved 60-års dagen. — Det var måske en idé til efterfølgelse for andre troppe og flokke landet over.

Gjallerhornet

er navnet på Heimdal divisionens blad, som netop er gået ind i sin 25. årgang og fejrer begivenheden med et nydeligt og morsomt jubilæumsnummer, hvorfra vi hugger nedenstående lille forslag til en ny leg i

patruljen. — (Evt. erstatningskrav til red. af Gjallerhornet, der samtidig bedes modtage vore kollegiale lykønskninger).

Særprægede sketches i Køge

De blå pigespejdere og de gule drengespejdertroppe i Køge var i februar gået sammen om en spejderfest, som i alle henseender blev en stor succes. — Der var flere mere originale indslag i programmet; her blot et uddrag af en reportage fra Østsjællands Folkeblad:

»...den festlige børnekomedie »Folk og røvere i Kardemomme by«. Ikke mindst røverne, som drenge i ti-års alderen måtte lægge krop til var herlige... En parodi på »Elverhøj«, hvori de ældre røverbegreber (gentager røverbegreber) indgik som elverbegreber, var virkelig karikeret. Man behøver blot at nævne, at mor Karen sidder og lapper sin cykel.

En parodi på The Beatles ved fem medlemmer af spejderorkesteret var aftenens mest moderne indslag, og de fem poppedrenge påhørtes naturligvis på behørig vis af et væld af larmende fans på de første rækker.

— kom så ikke og sig, at spejderfestunderholdningen aldrig fornyer sig!

OG — så var der den nye spejder, der efter det første tropsmøde spurgte TF, hvilke af de uniformer, hans spejdere benyttede, der var den rigtige?

(Under Liljemærket, Nørrejyske).

Sidste chance for udenlandslejr i sommer

Forhåbentlig er så godt som alle troppe forlængst færdige med deres sommerlejrplaner. Men skulle det ikke være tilfældet for jer, er her to netop indløbne chancer for at komme til

Tyskland

Vi er blevet inviteret til at deltage i 2 internationale lejre i Tyskland arrangeret af Stamm »Fürstenberg« Donaueschingen, der er tilsluttet *Bund Deutscher Pfadfinder*. Den ene kaldes *Campado II 65* (Camp Amical Donaueschingen) og foregår i dagene 17/7-7/8. Lejrpladsen ligger ved en skov godt beskyttet mod vejr og vind af høje bjerge. Den anden kaldes *Interpfad I* og ligger ved Geisingen i samme distrikt. Den afholdes 13/7-8/8.

Der vil blive en række arrangementer, udflugter m.v. og tyske spejdere vil bistå evt. danske gæster med råd og dåd. Der provianteres efter ønske fra et centraludvalg.

Troppe, der måtte være interesseret, bedes omgående melde sig til Fællesrådet for Danmarks Drengespejdere, Postbox 44, København K.

DYB-DAGNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

6. Østerbro, København
PA Peter Hofman-Bang
SM Paul Gerdil
PF Claus Jensen
PF Carsten Simonsen
Jørgen Gerdil
Claus Nar, Farum
PF Mogens Dam Nielsen
Dyssøgården, Gentofte
PA Ole Hemmingholt
1. Odense
Karsten Madsen
PA Bjørn Huber
PF Jesper Rasmussen
Steen Odin Karlsson
6. Odense, Fruens Bøge
PF Jacob Thellesen
PF Niels Karlson
PA Dan Hafstrøm
SM Paul Ove Emborg
1. Struer
Peter Beck Lauritzen
Falkonerspejderne, København
Keld Cordsen

2. KL. SPEJDERE

6. Østerbro, København
PA Peter Hofman-Bang
SM Paul Gerdil
PF Claus Jensen
PF Carsten Simonsen
Jørgen Gerdil
1. Odense
PA Bjørn Huber
Lars Reimer
Hans-Jørn Hartz Johansen
Steen Odin Karlsson
PA Mogens Eriksen
6. Odense, Fruens Bøge
PF Jørgen Jørgensen
PF Niels Karlson
PA Erik Holck
PA Dan Hafstrøm
Jan Pilsmark
Jørgen Delmann
Carsten Andersen
- Claus Nar, Farum
PF Mogens Dam Nielsen
PA Ole Jørgensen
2. Hellig Anders, Slagelse
Elmer Knud Jensen

1. Nørrebro, København
PF Flemming Rasmussen
1. Skanderborg
Per Pedersen
3. Hellig Anders, Slagelse
PF Ole Skaarup
1. Gentofte
PF Peter Rud
1. Viby, Århus
PA Jan Olsen
PA Christian Jensen
Thomas Hogaard
7. Århus
PF Troels Bagely
Poul F. Petersen
Falkonerspejderne, København
Henrik Rask

1. Gentofte
PF Tyge Holten
PA Peter Engberg
1. Thisted
Svend Erik Karlberg
Paul Gadegaard
1. Nørrebro, København
Jørgen W. Hansen

3. KL. SPEJDERE

6. Østerbro, København
Vagn Petersen
2. Hellig Anders, Slagelse
SM Kjeld B. Nielsen

4. KL. SPEJDERE

- 100 KM
6. Odense, Fruens Bøge
PA Dan Hafstrøm
PF Niels Karlson

75 KM

1. Stenløse, Ølstykke
SM Peter Vermehren Jensen
Per Ulrich Christiansen
1. Nørrebro, København
PF Jørgen Jensen
1. Thisted
Jan Brunsgaard
Erik Hasselstrøm
Lars Thornild
Snaphanerne, Boestoft
PA Peter Vermehren Jensen
Per Ulrich Christiansen

60 KM

- Snaphanerne, Boestoft
PF Henning Jensen
PA Mogens Christensen
PF Jens Rauff
PA Peter Vermehren Jensen
Per Ulrich Christiansen
PA Tommy Knudsen
PF Alex Friis
Boje Madsen
Kjeld Tyllesen
- Aalborg, Aalborg
PF Kjeld R. Mikkelsen
PA Hans Jørgen Øllesen
Niels Ahlmann-Ohlsen
Jens Erik Fich

5. KL. SPEJDERE

1. Struer
Peter Beck Lauritzen
6. Odense, Fruens Bøge
PF Jacob Thellesen
SM Paul Ove Emborg
1. Odense
PF Mogens Rasmussen
PF Peder Mejer Madsen
PF Jesper Rasmussen
Dyssøgården, Gentofte
PA Ole Hemmingholt
6. Østerbro, København
Peter Lundby
1. Ballerup
SM Jon Askaa
1. Gentofte
SM Hasse Erik Taarning
1. Viby, Århus
PF Lennart Gissel
Falkonerspejderne, København
PF Tom Frederiksen
PF Peter Frederiksen
Keld Cordsen
PF Sv. Erik Eriksen

Redaktionen
sluttet
25. februar

Jamboree-erindringsbøger

Via korpskontoret er der tilgået alle jamboreedeltagerne et eksemplar af den billed-reportage, som »Tea Board of India« har bekostet udgivet i bogform. Det er i sandhed en omfattende og indgående reportage fra den store lejr, som alle Grækenlandsfarerne fra 1963 vil sluge med stor spænding. På alle 661 danske's vegne skal her lyde en stor tak for den dejlige gave. — Blot een indvending: lidt færre sider og en bedre papirkvalitet til gengæld havde bragt bogen helt i top.

For dem, der skulle være yderligere interesserede i minder fra Marathon, kan MAGASINET meddele, at der af grækerne er udgivet en mindebog på 160 sider med adskillige billeder fra dagene dernede. Den hedder »Golden Leaves of Marathon« og kan købes ved henvendelse til SOMA HELLINON PROSKOPON, Odos Valaoritou 15, Athen formedelst U.S. \$ 1,50, der medsendes i check. En sådan check kan du få gennem enhver bank. Bogen leveres på ca. 10-14 dage.

Med »Magasinet« denne gang følger depotets »forårsbebuder«, nemlig **DET NYE KATALOG**. Følg de to festlige gutter Tip og Top, der på spejdersiderne forsøger at sige noget klogt om forskellige varer, hvordan de skal behandles o.s.v. Gem kataloget. Du vil få brug for det mange gange i årets løb. Vis dine forældre, tanter og onkler det. Det indeholder alle de gaveønsker og ting du har brug for i det daglige spejderarbejde. Sidst i kataloget er der civil camping. Det kan dine forældre købe med stor fordel. Og husk ethvert køb i depotet giver **bonus**.

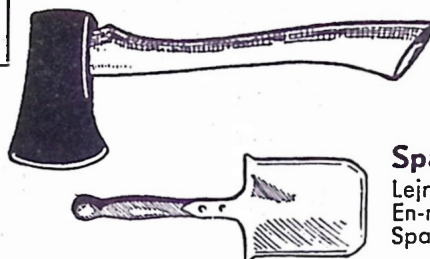
Patruljekogesæt

3 aluminiumskogekar med låg og bøjle ank til at sætte ind i hinanden kr. 57.00
 Betræk til kogekar kr. 8.50
 Løse kogekar 20 cm, 3 liter kr. 9.00
 » 24 cm, 5 liter kr. 12.50
 » 28 cm 8 liter kr. 15.50
 Løse låg 20 cm kr. 6.00, 24 cm kr. 8.00, 28 cm kr. 9.00
 Pande, grundemaileret med praktisk skaft kr. 21.50
 Pande med træskaft kr. 12.50

Spejderøkser

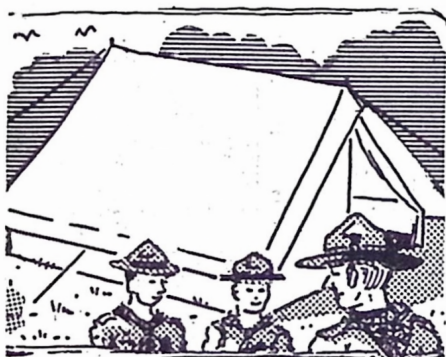
Gilwell model specielt fremstillet for spejderdepotet af DSI. Køb jeres patruljøkse med hickory skaft.

Patruljøkse 500 g 14.00
 Skovmandsøkse 625 g 15.00
 Løst hickory skaft 3.00

Spader

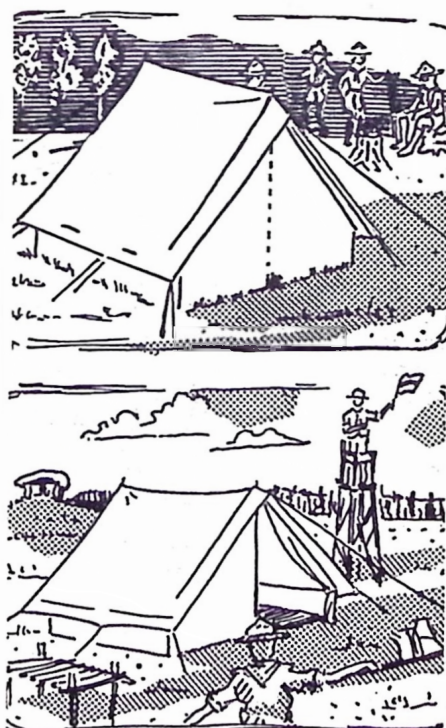
Lejrspade, prima kvalitet .. 9.50
 En-mands spade 7.50
 Spadehylster, webbing 4.00

Telte

Mange patruljer står for at skulle udskifte deres telte inden lejr sæsonen. Depotet kan tilbyde nedenstående:

Art	Højde	bred.	læng.	vægt	tagsk.	regnf.	vægt	farve	pris
Halvpatrulje	170	180	200	50	25	25	6,3	orange	278.-
Oversejl									158.-
Gilwell, anvendes af foretræningen	185	200	230	60	22	22	7,5	»	328.-
Oversejl									178.-
Helpatrulje, kval. som Gilwell. Både med snørelukke og lynlås	185	200	300	60	27	27	9,5	»	398.-
Oversejl									208.-
Helpatrulje	185	200	300	60	22	22	7,5	»	358.-
Oversejl									198.-
Helpatrulje, såkaldt FDF model	200	300	200	60	15	15	9,0	»	378.-
Oversejl									198.-

KORPSKONTOR:

Frydendalsvej 32, København V.
 Tlf. (01) 83 VE 3666 og 3650.
 Kontortid: 8-16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:

SPEJDERSPORT
 Lektor Svend Ranvig,
 Kængebrovej 28, Søre.
 Tlf. (03) 635 Søre 857.

SPEJDERNES MAGASIN
 Kontorchef Jørgen Tvergaard,
 Ellegaardsvej 13, Trørød, pr. Vedbæk.
 Tlf. (01) 89 16 19.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . KØBENHAVN K Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
 Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
 Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Danmarksgade 3
 Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger